

K 513 / 1142.

Nagy-Körös, novemb. 28. 1858.

Edes Barátom!

Az én jó feleségem, noha beteg, neki áll a levelezésnek — én
 is elvégzem a correcturát (nehogy nyomdait értes!), e hírvő
 borongós vasárnap hátralevő részét veled társalkodva akarom
 élelteni. Régi szurdal mar a lelkülméret; irtam is
 volna, de odajurottam, hogy minél kevesbet dolgozzam, annál
 több dolgom van, mert a mi eddig könnyű volt, most nagy
 fáradságba és sok időbe kerül. Így esik, hogy bár iskolai
 munkán kívül semmit se csinállok, mégis elmondhatom, hogy
 igen sok dolgom van, melynek nagy részét teszi a fönneuli,
 tetszelerőltv correctura. Valamint 120–140 darab ficsamosodott
 csejészésu dolgozatot minden két hétben az utolsó beűig át-
 nézni, az utolsó accensurig kijavítani nem is oly mulatsá-
 gos dolog, — s ha egyre márra $\frac{1}{4}$ órát számítok is darabjára,
 (a mi bőven felmegy), mégis 25–30 órát vesz igénybe, mi-
 hex a leckeórátok hozzáadva, a mi magamnak marad, bizony
 pihenésre is alkél. Annál fogva nem tudom én, mennyit lendit,
 hesek a künni Shakespeare fordításra; de nem maradhat-
 tam Tomorától. Talán egy, vagy két fönművet lemoráfolok:
 erdei munkára úgy sincs kilátás. Az pedig, hogy Pestre
 várando valék, ha olvastad, nehogy valának vedd: itt jötök
 bír én a kályha közelében, — mely, nem som mi iróög juott
 hozzá, most úgy füstöl, hogy majt megpálatok töle. Pesten,
 daira a könnyű köllekedések, közel harmadfel év óta
 nem fordultam meg, a mi nagy érdekeltéget tanúsít irtó,
 dalmunk központja iránt, nemde? Irtába! Elmúlt az az idő,
 mikor egy-egy új munkával állithattam be oda: ha többé
 nem lehet („teneros ovium depellere factus”) eladó birkat
 vinni, ház csak hadd maradjon az „Urbó”.! —

Öndar dolog az a megvárulás, Mihály barátom. Nem
 épen az évek ellen panaszkodom, hiszen 42 még csak leztek;
 s ily kor még nem a „decrepita aetas”; de már is annyi erő-
 lesség könyveket, hogy minde felék tovább élni. De akérs nem
 szívesen öltök, mint te, a ki hozzá élel kíván, sőt ezt is,
 akármilyen, szeretném vonzolni még egy ideig; nem ma,

gammis

hanom sevrők. Se tekintetben neked is van még kiérs élni: élje, tek is egymásérs, szeretett barátsim, még soká, soká: éljétek meg azon időt, mikor a kefeu emlékeret édesé válik. Mert eljön az, előbb vagy utóbb, de eljön; s az ily fájdalom arsán egy nem, me tess a boldogságnak. Soha sem hatott meg annyira semmi, mint midőn Reiskinénét voltunk; hallottam vele tölelet férje iránti nagy szeretését, őszinte igaz örvégi bánatát; el vol, sam képsülve sapánkodásra, savanyú arcra, könnyekre, „a bol, dogult”-féle cselekedetekre: s mennyire meglepettem az élet, vidám arat, friss elevenég &c által! Már késlelti kérséim a fájdalmat; midőn gyümölcsfái s ligasai körül felverete bennün, két a halomra, hová keréből minden — nem harvonta való — tehát díxknövényt öfprontosított, hová virágait ülésre: s férje sirhal, ma volt az! Nem tudom, mennyiben csalódsak értelemem, de ez oly megragadóan jólt belkemhez: itt, és csak itt látni a kért tudását! Később megkísértem akkori értelememmel köl, teménynyi tanni: de az benyomár frissége már el vala enyészve, nem júl el a vers. Ilyennek óhajtam én fájdalomra, sokas: egy felvirágozott szent emlékeknek, hová mosolygó arat, oral veresjűk a látogatót.

Látrócsi úrad nagyon meglepett; arról mit sem tudtam. Bah jó tess volna körszerek lenni! Ha nem volnék az, tess az angol igen jellemzőleg miser-nek mond, t. i. oly füvönny, ki a, xert ragarkodik utolsó filléréhez, mert nincs reménye többé másikat szerezni, ha elkölű: bizonynyal én is ott lettem volna. Szix megismeráltam a marosudat, a kölcsönvesztést, hogy csak így solo is meglepjelek a jövőidő alatt: de a néhány forintért, mibe az úr kényelendess, vagy tökéimhez (töke! inkább nevezhesenél forgácsonak!) kellett volna nyulni, vagy csatló, mas a mindennap frakségestől megfosztanom. Így elmaradt. Talán a gondviselés, „mely táplálja a verebet”, jövőre jobban inderi el. Örülök, hogy Miklóska sűrheven van: hisz e „keseu leben fergő” földön csak sűrheven lenni is „boldogság” számba megy. De kicsoda barafánsomig volt töled a jövő,

tel meg nem várni! emlékezni, midőn és lastóckon valaam,
mily kevésse' felleme vissza az enyéimket?... (De Patakon
mire jöttetek oly lopva átal)?...

(Fränklinel szeptem jöttal. Subaque igen furcsán afett ol,
vason a lapokban, hogy: „Fr. miskolci Könyvtár burgó súr”
geccseivel sikerült kivonni költőnk s jele, egyházi szónokunk
80. 80. berkei saját átá kinyer....” Azé hinni, a ki olvas,
sa, hogy minden fort aranyokkal díjazott: pedig a burgó súr”
gere's határos az executióval. Auch gut!

Köveslernik az ujdon-sági rovat: Se mit irjak én, ki oly
keveset lárok s hallok, neked ki e vidéken alig ismeret vala,
kid, s az a vataki is alig érdekel. Varga, patriotád az úr,
ben (s a pataki collegiomban) él is uralkodik, s tanár-társai
feladásával mulatja magát. A vacsiorban ott jart, s örököse
nagyban, ti felétek, s maga hajtotta hara a 2 sörét. Szilágyi
maga is olyan, mint vol, csak a szakála öltötte meg, coelibusban
él. Szabó K. neki a kizűlöt, Enyedrre hítték tanárnak, s hi,
hetven el is fogadja, mert a fixerei sokkal jobb. Mentoviczról
is az a hír, hogy ott hagyja M. Várarhelyt, s Enyedrre jó, tehát
kötelebb egy aranyival. Szár el világi az új menyegykivel,
s a mit együtt csinálnak, rögtön kinyja verben: olvasharod
te is. Kültöken mióra megharafodott, egyper sem mutatja kö,
rögtön magát. Looncai fiatalodik, na is, megbirkótnak, ha volna
kivel: de nem talál magához elágge fiatal leányt. A többi,
ne nehezen emlékezel. Egyebirás a collegiours roxul maga
sínven együtt: de én már kivénültam köztük s a biro,
daluas el helyett mindinkább collega úr kezdtek lenni. Ez
is az élet folyása.

Családomban, istennek hála, semmi változás: csak Laci
nőtt egy tenyérvnyit, mióra kötelebb istaw. Nem lesz nehem
az idén oly vastag szalvancu, mennyit a fiú csak pár hó,
nap alatt nő. Szalvancról dörmögő bosszúsé hozott hara,
s minszin vagy három ujjnyival nagyobb, mint én, elmondha,
son, hogy emberebb, mint az apja. Annál kisebb maradt

Julesi, ebből körképsermélű nő sem lesz soha. Máskép egészenes,
piros, mint egy nem alföldi bura. — Burám megadlag megvan
a padlapon, hihez, megmenekszik a szürökölt még a telén,
mintán oly várak, hogy ércenkény nemet alig lehet lesse,
harapni. De mikor lesz aze? a jó iten tudja.

Minal rommam-en tovább, ides Miskám, ez apró beükkel
nememes! Itis úgy sem tudok egyebet irni, mint az, hogy
megvagyunk, élünk s neked is a jó itentől mindazon áldást
kerjük, a mi sorotokat enyhítheti, s eleuteres ismét boldog-
gá teheti. Kere van, — a legbensőbb meggyőződés hangján mondom, —
van istennek ily áldása, csak binni, remélni kell. Nem akarok
papi szakmádba vágni, praedicationot tartani neked: de ne vedd
rosszul tőlem, ha ismét a hit balzsamához utasítalak. Pésőfivel
kapentő eferben talán nem merem volna leírni: de ha a te
ő kötet költeményed alapozom, esküdni mernék rá, hogy
az alap hang, a hit sohasem fog rövidben elnémulni. Ehhez utas-
sítalak, ides barátsáom; ez adjon neked enyhülést, vigasztalást, re-
ményt a jövőre. Rosszul álltán levélben az efféle, nem is írást,
azt tudom, minis benne valami esprő: de el kellett mondanom.

Fogadjatok legfőbb áldásomat és baráti csókomat
mindkétlen iderim.

hived a koporsóig
Arany János